

Memorial Day Ở First Landing

Hon mười lăm năm
qua, cứ vào dịp cuối tuần lễ
Memorial Day (Lễ Chiến Sĩ

ngại cảnh mưa gió, ướt át...
Tôi cũng hơi phân vân.
Nhưng nàng Kim, vợ tôi, lại
nhẹ nhàng nói:

- Mưa thì mình ở trong

Trận Vong) là gia đình chúng
tôi lại chuẩn bị lều trại để đi
cắm trại như một truyền
thống nhỏ của gia đình. Năm
nay cũng không ngoại lệ.

Mấy ngày trước chuyến
đi, thời tiết ở Virginia nóng
trên 90 độ F, trời oi bức như
giữa mùa hè. Vậy mà đến
chiều thứ Năm, đài khí tượng
bất ngờ báo sẽ có mưa liên tục
từ thứ Sáu cho đến hết thứ
Hai. Nghe vậy, nhóm bạn đi
chung với chúng tôi lần lượt
hủy chuyến gần hết. Ai cũng

camper ăn ngủ cũng được
chứ ở nhà anh có chịu nghỉ
ngoi đâu. Với lại các con cũng
có dịp ở gần nhau hơn.

Nghe nàng nói vậy, tôi
cũng thấy có lý. Cuộc sống
quanh năm bận rộn, công việc
cuốn đi mỗi người một
hướng. Những dịp cả gia
đình cùng ngồi chung trong
một không gian nhỏ, cùng ăn
uống, nghe mưa rơi ngoài lều
thật ra lại là những khoảnh
khắc đáng nhớ nhất.

Hon nữa, chuyến đi lần
này còn có một ý nghĩa đặc
biệt. Gia đình chúng tôi sẽ
chính thức nhận bằng
“Master Hiker” của hệ thống
công viên tiểu bang Virginia
vì đã hoàn thành chương
trình khám phá các công viên
trong tiểu bang.

Chiều thứ Sáu, chúng tôi
xin về sớm để chuẩn bị đồ
đặc rồi kéo chiếc camper
hướng về First Landing State
Park ở Virginia Beach. Đây là
một trong những địa điểm
cắm trại mà gia đình tôi yêu
thích nhất, bên cạnh
Machicomoco, Smith
Mountain Lake và Grayson
Highlands.

First Landing có một vẻ
đẹp rất riêng. Một bên là rừng
thông, một bên là biển.
Những con đường mòn chạy
xuyên qua khu rừng thấp ven
biển, không khí lúc nào cũng
có mùi mặn của gió biển pha
với mùi lá thông và đất ẩm.
Mỗi lần trở lại đây, tôi đều có
cảm giác như mình vừa thoát
khỏi cuộc sống tất bật thường

ngày để bước vào một thế giới yên tĩnh khác.

Sau khi check-in xong, chúng tôi lái xe vào khu đất

viên lúc đúng tám giờ sáng. Đó là một truyền thống quen thuộc tại công viên tiểu bang First Landing.

trại. Năm nay tôi book hai campsites, số 166 và 180; một cho gia đình tôi và một cho gia đình anh Ba Kiệt Hà. Sau khi nối điện, nước vào camper, cả nhà bắt đầu chuẩn bị bữa cơm tối.

Bên ngoài, gió biển thổi mạnh, sóng lớn đập vào bờ nghe âm ào trong đêm. Mưa lất phất rơi suốt buổi tối nên mọi người chỉ quây quần trong camper nói chuyện, ăn uống và nghe nhạc bằng điện thoại. Không có lửa trại, không đi dạo biển như mọi năm, nhưng chính cái không khí chật chội ấm cúng ấy lại làm mọi người gần nhau hơn.

Buổi sáng thứ Bảy, chúng tôi thức dậy khi tiếng quốc ca Mỹ vang lên từ loa của công

Sau bữa ăn sáng đơn giản, cả nhà chuẩn bị đi ra văn phòng công viên để nhận

bằng "Master Hiker." Đối với nhiều người, danh hiệu "Master Hiker" nghe có vẻ như một chứng chỉ chuyên nghiệp nào đó. Nhưng thật ra đây là chương trình Trail

Quest của hệ thống Virginia State Parks nhằm khuyến khích người dân khám phá thiên nhiên và vận động ngoài trời. Muốn đạt được danh hiệu này, người tham gia phải ghé thăm rất nhiều công viên tiểu bang khác nhau trên khắp Virginia. Mỗi công viên hoàn thành sẽ được ghi nhận bằng pin (phù hiệu?) lưu niệm. Sau khi hoàn tất số công viên theo yêu cầu, người tham gia sẽ được công nhận là "Master Hiker." Danh hiệu này không mang ý nghĩa nghề nghiệp hay chuyên môn gì cả. Nó giống như một "huy hiệu danh dự"

dành cho những người yêu thiên nhiên, thích đi bộ đường dài, kiên trì khám phá và hoàn thành thử thách cá nhân. Với gia đình chúng tôi, hành trình đó kéo dài nhiều

năm. Có những chuyến đi vào giữa mùa hè nóng cháy ở Southwest Virginia. Có những sáng mùa thu lá đổi màu đẹp như tranh. Có những lần leo núi trong sương lạnh, trẻ con than mệt nhưng cuối cùng vẫn cố bước tiếp để tới điểm ngắm cảnh trên đỉnh núi. Mỗi công viên để lại một ký ức riêng. Grayson Highlands với những đàn ngựa hoang đứng giữa đồi cỏ mênh mông. Smith Mountain Lake yên bình với mặt hồ xanh ngắt. Machicomoco mang cảm giác lịch sử và tĩnh lặng của vùng

Shenandoah với những con đường Skyline Drive uốn quanh núi... Rồi First Landing, nơi người Anh đầu tiên đặt chân tới Virginia trước khi tiến về Jamestown.

Những chuyến đi đó thật

ra không chỉ là hiking. Đó là khoảng thời gian gia đình được ở gần nhau, cùng ăn uống, cùng đi bộ, cùng ngồi nghỉ bên những chiếc bàn

ngày nào còn nhỏ xíu, giờ đã lớn dần theo từng chuyến đi. Có đứa từng phải công trên lưng lúc leo dốc, giờ đã đi nhanh hơn cả ba mẹ. Những bức hình chụp ở mỗi công viên giờ nhìn lại giống như

đất người bản địa xưa. picnic giữa rừng cây. Lũ trẻ

cuốn nhật ký bằng hình của cả gia đình qua nhiều năm tháng. Khi nhận tấm bằng “Master Hiker,” tôi chợt thấy vui theo một cách rất giản dị. Không phải vì thành tích gì lớn lao, mà vì giữa cuộc sống bận rộn nơi xứ người, gia đình mình vẫn giữ được một thói quen đẹp: cùng nhau đi ra ngoài thiên nhiên. Có lẽ đó cũng là lý do chúng tôi vẫn tiếp tục đi camping mỗi dịp Memorial Day suốt hơn mười lăm năm qua.

Sau khi nhận xong bằng “Master Hiker,” chúng tôi trở về đất trại để ăn sáng. Sáng nay nàng Kim nấu món bánh

mì bò kho. Trong cái thời tiết mưa lạnh bên ngoài, ngồi trong camper ăn tô bò kho nóng hổi với ổ bánh mì giòn nghe ngon lạ thường. Mùi sả, quế và thịt bò hầm thơm ngào ngạt làm tôi nhớ những buổi sáng ở Việt Nam ngày xưa. Ăn sáng xong, cả nhà chuẩn

shuttle tram xuyên qua khu bảo tồn thiên nhiên Back Bay National Wildlife Refuge. Có lẽ chính vì vậy mà False Cape mang một vẻ yên tĩnh rất hiếm trong thời đại hôm nay.

Gia đình chúng tôi đi bộ gần năm dặm từ bãi đậu xe đến cột mốc của công viên.

bị lái xe đi False Cape State Park, một trong những công viên đặc biệt nhất của Virginia.

False Cape nằm ở tận cùng phía đông nam của tiểu bang Virginia, sát biên giới North Carolina. Đây là nơi rất khác với những công viên đông đúc và đầy tiện nghi mà người ta thường thấy. False Cape gần như vẫn giữ nguyên vẻ hoang sơ tự nhiên vì không có đường xe hơi chạy vào bên trong công viên. Muốn vào đây, du khách phải đi bộ, đi xe đạp hoặc đi

Con đường dẫn vào False Cape chạy giữa hai bên là rừng cây, đầm lầy và những bãi cỏ mênh mông. Thi thoảng chúng tôi bắt gặp những con rùa nằm phơi mình bên đường, vài con rắn nhỏ thoáng chốc lẩn nhanh vào bụi cỏ, hay những đàn chim biển bay là là trên mặt nước xám đục dưới bầu trời âm u sau cơn mưa đêm. Dọc theo con đường mòn, những bụi blackberry chín tím cùng hoa dại, hoa súng hồng và hoa súng trắng điểm thêm những mảng màu tươi tắn

giữa khung cảnh thiên nhiên hoang sơ. Xa xa, vài con hươu đứng lặng giữa rừng, đôi mắt ngơ ngác nhìn chúng tôi rồi vội vàng chạy mất khi nghe tiếng người.

False Cape có một vẻ đẹp rất "hoang sơ không dấu tay người", như thể thiên nhiên nơi đây vẫn còn nguyên vẹn như hàng trăm năm trước. Không khách sạn lớn, không hàng quán, không tiếng xe cộ hay nhạc ồn ào. Chỉ có tiếng gió biển, tiếng sóng và những con đường đất chạy dài giữa thiên nhiên hoang dã.

Điều đặc biệt nhất ở False Cape là nơi đây nằm giữa Đại Tây Dương và vùng Back Bay, tạo nên một hệ sinh thái rất đa dạng. Trong cùng một khu vực, người ta có thể thấy bãi biển, rừng maritime forest, đầm lầy nước mặn, cồn cát và wetlands. Vì vậy nơi này là thiên đường cho những người yêu hiking, bird

watching, kayaking và chụp hình thiên nhiên.

Có những đoạn đường mòn chạy xuyên qua rừng cây thấp cong cong vì gió biển thổi qua nhiều năm tháng. Có những khoảng trống bất ngờ mở ra trước mắt là biển trời mênh mông với những cồn cát hoang vắng kéo dài tưởng như bất tận.

Điều tôi thích nhất ở False Cape là cảm giác “xa khỏi thế giới.” Chỉ cần đi sâu vào bên

trong là điện thoại bắt đầu mất sóng. Không còn email công việc, không còn tiếng notification, không còn cảm giác phải vội vàng làm gì đó. Người ta tự nhiên chậm lại theo nhịp gió và tiếng sóng biển.

Mưa đôi lúc vẫn còn lất phất, sương mù lãnh đãng bay ngang những hàng cây thấp. Trời âm u nhưng đẹp

theo một kiểu rất riêng. Những đám mây xám phủ kín bầu trời làm mặt biển mang màu bạc lạnh. Gió biển thổi mạnh khiến mấy đứa nhỏ kéo sát áo khoác vào người nhưng vẫn thích thú chạy nhảy trên bãi cát. Chúng tôi đi bộ theo một đoạn trail dẫn ra biển. Dọc đường là những cây holly, live oak và các bụi cỏ biển cao ngang đầu

gối. Xa xa là những đàn chim biển đứng trên bãi cát ướt sau cơn mưa.

Tôi thích nhất khoảnh khắc cả nhà đứng yên nghe tiếng sóng ở False Cape. Không có sự đông đúc như Virginia Beach. Không có boardwalk hay những khu du lịch nhộn nhịp. Chỉ có thiên nhiên và cảm giác bình yên rất khó tả.

Có lẽ vì vậy mà những người yêu hiking và camping ở Virginia thường xem False Cape như một “hidden gem” của hệ thống Virginia State Parks.

Nơi này không hào nhoáng, không nổi tiếng kiểu du lịch đông vui, nhưng lại có một sức hút rất riêng đối với những ai yêu sự tĩnh lặng và vẻ đẹp nguyên sơ của thiên nhiên.

Chúng tôi nghỉ chân ở khu visitor center, mua nước giải khát và vài món đồ lưu niệm trước khi đi bộ trở lại bãi đậu xe. Sau gần bốn tiếng đồng hồ đi bộ, ai cũng đói bụng rã rời. Trên đường trở về First Landing, chúng tôi ghé Panera Bread ăn chiều rồi mới lái xe về đất trại.

Chiều thứ Bảy, trời bắt đầu tạnh mưa. Chúng tôi đi dạo biển một lúc rồi trở về nghỉ ngơi chờ gia đình anh Ba

Kiệt Hà xuống. Tối hôm đó, mọi người quây quần ăn hột vịt lộn, nhâm nhi vài lon bia lạnh và nói chuyện đến

khuya rồi mới trở về camper ngủ.

Sáng Chủ Nhật, chúng tôi thức dậy khá sớm để chuẩn bị bữa sáng. Trong lúc nàng Kim đúc bánh xèo và làm rau sống, tôi nhóm lửa để nướng thịt bên ngoài. Mùi bánh xèo thơm lừng hòa với mùi thịt nướng giữa không khí biển buổi sáng nghe thật dễ chịu.

Ăn trưa xong, mấy đứa nhỏ đòi ra biển tắm. Chúng tôi kéo kayak và đem theo lưới ra biển vừa chơi vừa thả lưới bắt cá. Sau một hồi loay hoay, cả nhóm bắt được một mớ cá đù chấm bi và mấy chục con cua xanh.

Buổi tối hôm đó trở thành một trong những buổi tối vui nhất của chuyến đi. Chúng tôi hấp cua với bia, kho cá và ăn với rau vườn nhà trồng mang

theo từ Richmond. Sau bữa cơm, mọi người ngồi quanh bếp lửa nướng bắp, nướng marshmallow và trò chuyện trong tiếng sóng biển xa xa.

Đến hơn tám giờ tối, nhóm bạn từ VCU ghé qua chơi. Bạn bè ngồi quây quần nhâm nhi bia, kể chuyện đời sống, chuyện gia đình và những chuyến hiking cũ. Tiếng cười vang lên giữa khu đất trại yên tĩnh làm cho đêm camping thêm ấm cúng. Mãi đến gần mười một giờ đêm mọi người mới chia tay nhau trở về camper ngủ.

Sáng thứ Hai, chúng tôi thức dậy dọn dẹp, chất mọi thứ lên xe để chuẩn bị trở về nhà. Ba đêm bốn ngày ở First

Landing trôi qua thật nhanh nhưng để lại rất nhiều kỷ niệm đẹp với gia đình và bạn bè.

Lúc lái xe rời công viên, trời vẫn còn âm u sau những ngày mưa cuối tuần Memorial Day. Nhưng trong lòng tôi lại thấy nhẹ nhõm và bình yên lạ thường.

Có những nơi người ta tới để vui chơi, chụp hình hay du lịch cho biết. Nhưng cũng có những nơi chỉ cần đứng yên giữa thiên nhiên thôi là đã thấy tâm hồn mình được nghỉ ngơi rồi.

